In de zaken:

ASSOCIATION DES UTILISATEURS DE CHARBON DU GRAND-DUCHE DE LUXEMBOURG

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Avenue de l'Arsenal 8, Luxemburg,

Eisende Partij

vertegenwoordigd door haar Bestuur,
bijgestaan door Mr. A. Bonn, Advocaat en Procureur te Luxemburg,

tegen

HOGE AUTORITEIT VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAP VOOR KOLEN EN STAAL

te dezer zake domicilie gekozen hebbende Place de Metz 2, Luxemburg,

Verwerende Partij

vertegenwoordigd door Mr. N. Catalano, Juridisch Adviseur bij de Hoge Autoriteit, als Gemachtigde,
bijgestaan door Mr. E. Arendt, Advocaat en Procureur te Luxemburg,

en

REGERING VAN HET GROOT-HERTOGDOM LUXEMBURG

te dezer zake domicilie gekozen hebbende ten Ministerie van Buitenlandse Zaken, Rue Notre-Dame 5, Luxemburg,

Gevoegde Partij

vertegenwoordigd door de heer P. Pescatore, Juridisch Adviseur bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken,

betreffende, enerzijds, het beroep tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering, welke krachtens artikel 35 van het Verdrag voortvloeit uit het feit, dat de Hoge Autoriteit niet heeft geantwoord op de brief van 20 juli 1954, waarbij de eisende partij de Hoge Autoriteit verzocht een beschikking te geven of een aanbeveling te doen nopens de werkzaamheden van het „Office Commercial du Ravitaillement du Grand-Duché de Luxembourg" en de „Caisse de Compensation", welke bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 aan dit „Office" is verbonden (zaak 8-54);

en, anderzijds, het beroep tot nietigverklaring — hetwelk slechts is ingesteld „voor zover nodig" — van de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit, gegeven in haar brief de dato 27 november 1954, in antwoord op het verzoek vervat in de brief van 20 juli 1954 (zaak 10-54);

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

M. Pilotti, *Voorzitter*
J. Rueff en O. Riese *Voorzitters van respectievelijk de Eerste en de Tweede Kamer*
P. J. S. Serrarens, L. Delvaux, Ch. L. Hammes en A. van Kleffens, *Rechters*
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

wijst het volgende

VONNIS

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN:

1. Overzicht van de feiten en het verloop van het geding

De „Association des Utilisateurs de Charbon du Grand-Duché de Luxembourg" heeft bij verzoekschrift van 16 oktober 1954 (verzoekschrift 8-54) verzocht:

„Dat het den Hove moge behagen

dit beroep naar de vorm ontvankelijk te verklaren;

het ten principale gegrond te verklaren;

nietig te verklaren de stilzwijgende weigering van de Hoge Autoriteit, welke weigering heeft plaatsgevonden na de nederlegging door de „Association des Utilisateurs de Charbon du Grand-Duché" van haar brief de dato 20 juli 1954,

bijgevolg te verklaren, dat de Hoge Autoriteit gehouden is bij beschikking of aanbeveling:

1° te gelasten, dat het „Office Commercial du Ravitaillement" zijn werkzaamheden als enige kolenimporteur in het Groot-Hertogdom Luxemburg zal staken,

2° te verbieden en af te schaffen de „Caisse de Compensation", welke bij Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 aan het „Office Commercial du Ravitaillement" werd verbonden,

de Hoge Autoriteit te veroordelen in de proceskosten."

en heeft bij dit verzoekschrift gevoegd:

1° een door de eisende partij gewaarmerkt afschrift van de door haar op 20 juli 1954 aan de Voorzitter van de Hoge Autoriteit gerichte brief;

2° een afschrift van het Groot-Hertogelijk Besluit van 30 april 1945 en van het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954.

De eisende partij heeft nadien nog aan het Hof overgelegd:

— de statuten van de „Association",

— een volmacht van de leden van het Bestuur van deze Vereniging ten behoeve van Mr. A. Bonn, Advocaat en Procureur te Luxemburg,

— een verklaring waaruit blijkt dat Mr. A. Bonn is ingeschreven bij de Balie te Luxemburg.

De verwerende partij heeft bij brief van 27 november 1954 aan de eisende partij doen weten, dat de „Caisse de Compensation" „geen enkel met het Verdrag onverenigbaar gevolg met zich brengt en mitsdien niet kan worden verboden".

Naar aanleiding van deze brief heeft de eisende partij op 23 december 1954 „ten einde een onvruchtbaar debat over vragen van ontvankelijkheid te vermijden" een tweede verzoekschrift (verzoekschrift 10-54) ingediend van gelijke strekking als het eerste, doch waarin daarenboven wordt verzocht:

„Dat het den Hove moge behagen

dit beroep, hetwelk slechts is ingesteld voor zover nodig, naar de vorm ontvankelijk en ten principale gegrond te verklaren;

onder handhaving van het beroep de dato 16 oktober 1954 ten aanzien waarvan in de eerste plaats toewijzing van de conclusies wordt verzocht, voorzover nodig nietig te verklaren de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit — voortvloeiend uit haar brief de dato 27 november 1954 — waarbij wordt verworpen het verzoek van de „Association des Utilisateurs de Charbon du Grand-Duché de Luxembourg" de dato 20 juli 1954,

bijgevolg te verklaren, dat de Hoge Autoriteit gehouden is bij beschikking of aanbeveling:

1° te gelasten, dat het „Office Commercial du Ravitaillement" zijn werkzaamheden als enige kolenimporteur in het Groot-Hertogdom Luxemburg zal staken:

2° te verbieden en af te schaffen de „Caisse de Compensation", welke bij Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 aan het „Office Commercial du Ravitaillement" werd verbonden;

de Hoge Autoriteit te veroordelen in de proceskosten."

De Hoge Autoriteit heeft bij Beschikking van 7 januari 1955 aan de Luxemburgse Regering een termijn gesteld, vervallende op 31 maart 1955, ten einde:

— hetzij af te schaffen het Besluit, waarbij de werking van het „Office Commercial du Ravitaillement" werd bekrachtigd,

— hetzij de bepalingen van dit Besluit in overeenstemming met het Verdrag te brengen.

Nadat de verwerende partij twee maal om uitstel had verzocht, welke verzoeken bij Beschikkingen van de Voorzitter van het Hof, respectievelijk van 11 november en 9 december 1954, waren ingewilligd, heeft zij op 12 januari 1955 haar verweerschriften ingediend, welke op beide bovenvermelde verzoekschriften betrekking hebben.

In het verweerschrift met betrekking tot het beroep 8-54 wordt als volgt geconcludeerd:

„Dat het den Hove moge behagen

akte te verlenen van het feit, dat de Hoge Autoriteit, overeenkomstig artikel 32, lid 2, van het Reglement van het Hof, domicilie heeft gekozen te Luxemburg, Place de Metz 2;

A. — Primair: het beroep niet-ontvankelijk te verklaren daar de eisende Vereniging de vereiste procesbevoegdheid mist;

B. — Subsidiair:

1° akte te verlenen van het feit, dat de Hoge Autoriteit, wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep naar de vorm, zich aan het oordeel van het Hof refereert:

2° te verklaren en te beslissen, dat er geen aanleiding bestaat een uitspraak te doen over de vordering tot nietigverklaring van de stil-

zwijgende weigering naar aanleiding van het verzoek betreffende het staken der werkzaamheden van het „Office Commercial du Ravitaillement", daar het onderwerp dezer vordering is vervallen;

3° te verklaren en te beslissen, dat er geen aanleiding bestaat een uitspraak te doen over de vordering tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering naar aanleiding van het verzoek tot verbod en afschaffing van de „Caisse de Compensation" betreffende vaste brandstof, daar het onderwerp dezer vordering is vervallen, en

in elk geval ten principale deze vordering te ontzeggen;

C. — In ieder geval, de eisende partij te veroordelen in de proceskosten."

Het verweerschrift in de zaak 10-54 bevat dezelfde conclusies, met dien verstande evenwel, dat de laatste alinea van het 3e punt is vervangen door de volgende tekst:

„acht slaande alleen op de conclusies, welke slechts voor zover nodig zijn genomen en gericht tegen de afwijzende beschikking welke voortvloeit uit de brief van de Hoge Autoriteit van 27 november 1954, bedoelde vordering ten principale af te wijzen, met ontzegging van hetgeen meer of anders is gevorderd".

Bij Beschikking van 13 januari 1955 heeft de Voorzitter van het Hof de termijn van indiening van de repliek bepaald op 15 februari 1955.

De eisende partij heeft op 7 februari 1955 het Hof verzocht deze termijn te verlengen tot 25 maart 1955, opdat zij „kennis zou kunnen nemen van de houding, welke de Luxemburgse Regering zou aannemen met betrekking tot deze Beschikking" (namelijk die van 7 januari 1955), zulks „om haar eigen standpunt in de repliek te kunnen bepalen".

Dit verzoek werd bij Beschikking van de Voorzitter van het Hof van 11 februari 1955 ingewilligd.

De replieken in de zaken 8-54 en 10-54 werden op 22 maart 1955 ingediend.

In de repliek in de zaak 8-54 concludeert de eisende partij als volgt:

„Dat het den Hove moge behagen

de gronden van niet-ontvankelijkheid en de middelen van de verwerende partij te verwerpen;

I — A. te verklaren, dat de eisende partij de bevoegdheid heeft, nodig tot het instellen van beroep bij het Hof van Justitie ex artikel 35 van het Verdrag, bijgevolg het door de eisende Vereniging ingestelde beroep ontvankelijk te verklaren;

B. ontvankelijk te verklaren het beroep dat twee, overigens nauw samenhangende, vorderingen omvat;

II — A. de eisende partij akte de verlenen van het feit, dat zij, onder voorbehoud ten aanzien van de motivering van de door de Hoge Autoriteit op 7 januari 1955 gegeven Beschikking betreffende het „Office Commercial du Ravitaillement", van oordeel is, dat het onderwerp van het door haar ingestelde beroep ten gevolge van deze Beschikking is komen te vervallen, en voorts de verwerende partij te veroordelen in de proceskosten;

B. *a*) te verklaren, dat het beroep, oorspronkelijk ingediend tegen de stilzwijgende weigering, welke voortvloeide uit het feit, dat de Hoge Autoriteit het verzoek onbeantwoord liet, niettegenstaande de brief van de Hoge Autoriteit de dato 27 november 1954, welke voor dit debat niet van belang is, onverminderd geldig blijft; de eisende partij akte te verlenen van het feit, dat zij zowel haar aanvankelijk genomen conclusies als de ter ondersteuning daarvan aangevoerde middelen ongewijzigd heeft gehandhaafd en handhaaft; te verklaren, dat de vraag der eventuele ontvankelijkheid van een beroep van de eisende partij tegen een uitdrukkelijke afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit in dit geding niet aan de orde komt; derhalve het verzoek ontvankelijk te verklaren voor zover dit door de bovenvermelde Beschikking van de Hoge Autoriteit niet reeds is afgedaan;

b) het beroep gegrond te verklaren en bijgevolg

1° te verklaren, dat de instelling van de „Caisse de Compensation" bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 leidt tot een met artikel 4 *c* van het Verdrag strijdige bijzondere last;

2° te verklaren, dat de instelling van de „Caisse de Compensation" bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 leidt tot een met artikel 4 *b* van het Verdrag strijdige discriminatie;

te verklaren, dat de werkzaamheden van de „Caisse de Compensation" nauw verbonden zijn aan het bestaan van het import-monopolie van het „Office", en dat de opheffing van laatstgenoemde instelling onvermijdelijk die van de „Caisse de Compensation" ten gevolge moet hebben;

te verklaren, dat de heffing, voor zover het een prijsverhoging van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof betreft, in strijd is met de door de Hoge Autoriteit op grond van artikel 63, lid 2 *a*, van het Verdrag gegeven Beschikkingen, namelijk de Beschikkingen N° 4-53 van 12 februari 1953, 6-53 van 13 maart 1953, 15-54 van 19 maart 1954, 19-54 van 20 maart 1954 en 20-54 van 20 maart 1954;

3° in elk geval te verklaren, dat de werking van de „Caisse de Compensation" ingesteld bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954, in strijd is met de meest fundamentele beginselen van de gemeenschappelijke markt, zoals deze bij het Verdrag is ingesteld en

mitsdien te verklaren, dat de Hoge Autoriteit gehouden is bij beschikking of aanbeveling de „Caisse de Compensation", welke bij Ministerieel Besluit de dato 8 maart 1954 aan het „Office Commercial du Ravitaillement" is verbonden, te verbieden en af te schaffen,

alsmede de Hoge Autoriteit, onder voorbehoud van nadere vorderingen, te veroordelen in de proceskosten."

In de repliek in de zaak 10-54 zijn dezelfde conclusies genomen behoudens de volgende twee wijzigingen:

Eerste alinea:

„Dat het den Hove moge behagen

de beide beroepen wegens verknochtheid te voegen;

de gronden van niet-ontvankelijkheid en de middelen van de verwerende partij te verwerpen."

Na II — B. *a*) wordt toegevoegd de volgende alinea:

„subsidiair en ingeval de afwijzende beschikking van de Hoge Autoriteit, welke voortvloeit uit haar brief van 27 november 1954 als een

uitdrukkelijke beschikking zou moeten worden beschouwd, het beroep, ingesteld tegen genoemde beschikking, ontvankelijk te verklaren."

Bij Beschikking van 25 maart 1955 heeft de Voorzitter de zaken 8-54 en 10-54 „ter bevordering van een goede procesgang" gevoegd.

De verwerende partij concludeert in de dupliek van de door de Voorzitter gevoegde zaken 8-54 en 10-54 als volgt:

„Dat het den Hove moge behagen

haar eerder ter zake genomen conclusies toe te wijzen."

Tussen de indiening van de repliek en van de dupliek deden zich vier nieuwe feiten voor:

1° Bekendmaking op 2 april 1955 van een Groot-Hertogelijk Besluit, houdende wijziging van het stelsel van invoerrechten en van de belasting op de omzet van vaste minerale brandstof;

2° Bekendmaking op 12 september 1955 van een Ministerieel Besluit, waarbij werd ingetrokken het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 nopens de werking betreffende vaste brandstof van de aan het „Office Commercial du Ravitaillement" verbonden „Caisse de Compensation", zulks met ingang van 2 april 1955;

3° Bekendmaking op 30 september 1955 van een Ministerieel Besluit, waarbij werd ingetrokken het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 inzake de invoer van vaste brandstof, welke vrij werd verklaard, zij het, dat de Regering zich zekere bevoegdheden tot ingrijpen voorbehield. Dit Besluit zou met ingang van 1 oktober 1955 rechtskracht hebben;

4° Enkele uren vóór de indiening van de dupliek werd door de Luxemburgse Regering een verzoekschrift tot voeging ingediend, waarin als volgt werd geconcludeerd:

„Dat het den Hove moge behagen

de Luxemburgse Regering akte te verlenen van haar voeging; te verklaren, dat deze voeging ontvankelijk en gegrond is; de gevoegde

partij bovendien akte te verlenen van het feit, dat zij de conclusies van de Hoge Autoriteit ter verwerping van het verzoekschrift van de „Association des Utilisateurs de Charbon du Grand-Duché de Luxembourg" ondersteunt;

de eisende partij in het hoofdgeding te veroordelen in de kosten van het verzoek tot voeging."

De eisende partij heeft in het hoofdgeding „de gegrondheid van het verzoek tot voeging" bestreden in haar schriftelijke opmerkingen, ingediend overeenkomstig artikel 71, lid 3, van het Reglement van het Hof van Justitie en het Hof heeft ingevolge lid 4 van genoemd artikel dit verzoek onderzocht, na de partijen, alsmede de Advocaat-Generaal in zijn conclusies te hebben gehoord tijdens de mondelinge behandeling op 19 november 1955.

Bij Beschikking van 24 november 1955 werd „het verzoek van de Luxemburgse Regering tot voeging toegewezen", terwijl „het onderzoek van de in het verzoek tot voeging voorgedragen middelen en uiteenzettingen, alsmede het onderzoek van hun ontvankelijkheid, tot een deel van de behandeling der zaak ten principale werd gemaakt".

Op de zitting, welke op dezelfde dag plaatsvond, heeft het Hof aan partijen medegedeeld, dat tot 7 december 1955 gelegenheid bestond tot het indienen van „nota's ter voorbereiding van de komende mondelinge behandeling voor zover partijen zulks op grond van de plaatsgehad hebbende mondelinge behandeling van het verzoek tot voeging, nuttig zouden oordelen".

De eisende partij heeft, van de aldus geboden gelegenheid gebruik makende, op 6 december 1955 „aanvullende opmerkingen" overgelegd.

De eisende partij refereert zich in deze uiteenzettingen aan de opmerkingen, welke de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" op dezelfde datum in de gevoegde zaken 7-54 en 9-54 heeft voorgedragen, in het bijzonder betreffende de volgende punten:

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" verwerpt de door de Hoge Autoriteit in haar dupliek gevolgde rede-

nering, welke is gebaseerd op het feit, dat de Luxemburgse staalindustrie niet heeft „gesteld, dat het Groot-Hertogelijk Besluit van 2 april 1955", waarvan de economische gevolgen „dezelfde zouden zijn als die van het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954, onverenigbaar zou zijn met de bepalingen van het Verdrag". De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" verklaart, dat hij de onverenigbaarheid van het nieuwe stelsel met de bepalingen van het Verdrag niet heeft gesteld, omdat hij het dienstig achtte de uitspraak van het Hof in het aanhangige geschil af te wachten;

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" leidt daarentegen uit „de door de Luxemburgse Regering aangenomen houding — daarin bestaande, dat zij de „Caisse de Péréquation" heeft afgeschaft" — een argument af ten gunste van zijn stelling; deze houding immers „schijnt erop te wijzen, dat genoemde Regering zich ten aanzien van het vorige stelsel op zijn minst genomen zo onzeker gevoelde, dat zij er de voorkeur aan gaf de uitspraak van het Hof niet af te wachten";

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" acht het mogelijk, „dat één van de Staten der Gemeenschap krachtens bevoegdheden, welke hij zich voorbehield, bepaalde economische en in het bijzonder sociaal gerichte resultaten kan bereiken door een stelsel, dat met het Verdrag verenigbaar is, terwijl een ander, tot hetzelfde resultaat voerend stelsel niet in overeenstemming zou zijn met het Verdrag";

De „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" bestrijdt de middelen van de Luxemburgse Regering welke zijn ontleend:

— aan het ontbreken van de procesbevoegdheid van de eisende partij gezien de bijzondere aard van het geschil;

— aan de interpretatie van artikel 4 van het Verdrag, welke volgens de gevoegde partij „geen voldoende grond voor een beroep, noch een voldoende basis voor een beslissing door het Hof zou kunnen opleveren";

— aan het feit, „dat het onderwerp van de ingestelde beroepen is vervallen en dat de „Groupement" bij de voortgezette behandeling van de beroepen geen belang meer zou hebben".

Na de indiening van de dupliek op 30 september 1955 was de schriftelijke procedure overeenkomstig artikel 34, lid 1, van het Reglement van het Hof beëindigd.

Overeenkomstig artikel 34, lid 1, van het Reglement van het Hof heeft de Voorzitter op 30 september 1955 de Rechter J. Rueff als Rechter-Rapporteur aangewezen.

In het voorlopig rapport, bedoeld in artikel 34 van het Reglement van het Hof van Justitie, heeft de Rechter-Rapporteur geconcludeerd tot de noodzaak van een nader onderzoek der zaak.

De Tweede Kamer van het Hof heeft bij Beschikking, uitgesproken ter openbare zitting van 30 november 1955 partijen uitgenodigd voor 14 december 1955 schriftelijk inlichtingen te verschaffen.

De verlangde gegevens zijn door partijen op 12 december 1955 verstrekt.

Bij Beschikking van 14 december 1955 heeft de Tweede Kamer van het Hof de instructie gesloten verklaard en de termijn, bedoeld in artikel 45 van het Reglement van het Hof van Justitie voor het indienen door partijen van haar schriftelijke eindconclusies, bepaald op 7 januari 1956.

Deze eindconclusies zijn respectievelijk op 4 en 7 januari 1956 ingediend en strekken tot bevestiging van de eerder genomen conclusies.

Overeenkomstig artikel 45, lid 2, van het Reglement van het Hof van Justitie, heeft de Voorzitter van het Hof de zitting voor de mondelinge behandeling vastgesteld op 1 februari 1956 en, zo nodig, op de daaropvolgende dagen;

De openbare zittingen zijn gehouden op 7 en 8 februari 1956.

Gedurende deze zittingen zijn de partijen in haar pleidooien gehoord.

De Advocaat-Generaal heeft ter zitting van 8 februari 1956 als volgt geconcludeerd:

„het beroep als niet-ontvankelijk te verwerpen met veroordeling van de eisende partij in de proceskosten, de kosten van de voeging daaronder begrepen".

2. De middelen en argumenten van partijen

De middelen en argumenten van partijen kunnen als volgt worden samengevat:

1° *Wat betreft de ontvankelijkheid* werpt de Hoge Autoriteit allereerst het middel op, dat de eisende Vereniging niet de vereiste bevoegdheid heeft.

Naar haar mening is deze Vereniging noch „een van de ondernemingen welke zich bezighouden met de produktie, zoals bedoeld in artikel 80, noch een vereniging van ondernemingen zoals bedoeld in artikel 48. Zelfs al zou zij kunnen worden beschouwd als een van de ondernemingen of instellingen, welke haar bedrijf maken van de distributie in de zin van artikel 80, dan zou zij slechts beroep mogen instellen in de uitzonderlijke gevallen, betreffende de in de artikelen 65 en 66 van het Verdrag geregelde onderwerpen. Een beroep op grond van artikel 35 (en dit zou evenzeer gelden indien het ex artikel 33 was ingesteld) moet in casu niet-ontvankelijk worden verklaard, daar de eisende partij de vereiste procesbevoegdheid mist. Tenslotte kan de eisende Vereniging niet aanvoeren, dat zij de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" onder haar leden telt. De eisende Vereniging immers heeft een eigen rechtspersoonlijkheid naast die harer leden".

De eisende partij verwerpt de stelling, dat de vereisten van artikel 33 eveneens gelden voor de toepassing van artikel 35:

„Aangezien, indien al artikel 33 het daarin voorziene beroepsrecht beperkt tot de in artikel 48 bedoelde ondernemingen en verenigingen, gelijke strekking niet mag worden toegekend aan artikel 35, hetwelk geen enkele beperking bevat ten aanzien van het aantal der ondernemingen en verenigingen, welke gerechtigd zijn

in rechte op te treden en om eventueel beroep in te stellen; het ontbreken van een verwijzing naar artikel 48 is tekenend en de door de Hoge Autoriteit voorgestane restrictieve interpretatie van artikel 35 zou derhalve leiden tot een beperking welke deze bepaling niet bevat".

Volgens de eisende partij „komt het in artikel 35 voorziene recht toe zowel aan de ondernemingen welke in beginsel in artikel 80 zijn gedefinieerd, alsook aan de verenigingen in de ruime zin van artikel 46".

De Hoge Autoriteit handhaaft in de dupliek haar interpretatie van artikel 35: „In de omstandigheid, dat artikel 35 niet uitdrukkelijk naar artikel 48 verwijst, mag voor de interpretatie van de tekst geen bepalend element worden gezien, daar artikel 35 evenmin verwijst naar artikel 46, waarop, naar de eisende partij beweert, impliciet wordt gedoeld. Ware de uitdrukkelijke verwijzing onontbeerlijk, zoals de eisende partij schijnt te menen, dan zouden de opstellers van het Verdrag — juist ter vermijding van elke dubbelzinnigheid — niet hebben nagelaten in artikel 35 naar artikel 46 te verwijzen, om dezelfde reden, waarom zij in artikel 35 naar artikel 48 hebben verwezen".

De Hoge Autoriteit voert voorts de beide volgende argumenten aan:

a) In haar verweerschrift stelt zij de vraag of een enkel verzoekschrift „twee afzonderlijke vorderingen tot onderwerp kan hebben" en voegt in haar dupliek hieraan toe, dat de eisende partij geen enkel bewijs bijbrengt voor de verknochtheid van de beide onderwerpen. Zij verklaart echter, dat zij „ten aanzien van het verzoekschrift, het middel van formele niet-ontvankelijkheid niet heeft voorgedragen", en dat zij „er de voorkeur aan heeft gegeven zich op dit punt aan het oordeel van het Hof te refereren".

De eisende partij beantwoordt bovenbedoelde vraag bevestigend en merkt op,

enerzijds,

„dat geen enkel voorschrift een proces-partij verbiedt haar verzoekschrift betrekking te doen hebben op meerdere onderwerpen van eis

> en dat een dergelijk middel van niet-ontvankelijkheid bij het ontbreken van een uitdrukkelijke tekst niet met vrucht kan worden voorgedragen";

anderzijds,

> „dat de beide onderwerpen van eis, zoals die in een verzoekschrift zijn verenigd, een duidelijke verknochtheid vertonen, zulks ongeacht de houding welke de Hoge Autoriteit ten aanzien van de beide eisen inneemt"

en dat deze verknochtheid de eisende partij het recht geeft zich te beroepen op de jurisprudentie van het Hof, zoals deze blijkt uit het vonnis gewezen in de zaak 1-54.

b) Wordt ten gevolge van de brief van 27 november 1954 waarbij de verwerende partij haar weigering motiveert, het beroep 8-54 niet-ontvankelijk?

De verwerende partij stelt in de eerste plaats, dat zich hier voordoet een nieuw feit, hetwelk met zich mede brengt „wijziging der aanvankelijk genomen conclusies",... „wijziging van het petitum en dus van het voorwerp zelf van het geschil",... „het voordragen door de eisende partij van nieuwe middelen" en mitsdien „een ware novatie van het geding". Naar de mening van de verwerende partij is „voortzetting van de gerechtelijke actie op de grondslag van artikel 35 van het Verdrag" niet mogelijk.

In haar repliek verdedigt de eisende partij de ontvankelijkheid van het eerste verzoekschrift met de bewering, dat „het recht op beroep tegen de stilzwijgende weigering was verkregen na afloop van de termijn van twee maanden, voorzien in artikel 35 van het Verdrag".

Dit antwoord van de eisende partij wordt door de verwerende partij in haar dupliek met geen enkel nieuw argument beantwoord. Onder verwijzing naar haar verweerschrift preciseert zij slechts, dat „zij de vordering van de eisende partij zeker niet met een middel van niet-ontvankelijkheid heeft willen bestrijden", hierbij stellende, dat „in geen geval de opmerkingen van de Hoge Autoriteit ertoe zouden mogen leiden, dat het Hof wordt verhinderd over dit probleem een beslissing te geven".

Aldus is deze vraag dan ook uitsluitend aan het Hof voorgelegd daar zij, „hoewel zonder enige praktische betekenis voor het door de eisende partij aanhangig gemaakte geding, niettemin van principieel belang is voor het uitvoerend orgaan van de Gemeenschap hetwelk ten deze van het Hof de voorlichting verwacht die het voor zijn toekomstig beleid behoeft".

c) Heeft de eisende partij nog een juridisch belang bij het voortzetten van haar rechtsvordering, nu bij Ministerieel Besluit van 12 september 1955 met ingang van 2 april 1955 is ingetrokken het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 nopens de werking van de aan het „Office Commercial du Ravitaillement" verbonden „Caisse de Compensation" voor vaste brandstof?

Daar op het ogenblik, waarop zich dit nieuwe feit voordeed, de repliek reeds bij het Hof was ingediend, heeft de Tweede Kamer tijdens de bovenvermelde instructie aan de eisende partij gevraagd:

„Of de regeling, welke de Luxemburgse Regering ter vervanging van het gewraakte stelsel heeft uitgevaardigd, naar haar mening in overeenstemming is met hetgeen zij zou hebben bereikt, indien de Hoge Autoriteit haar verzoek van 20 juli 1954 niet met een stilzwijgende weigering zou hebben beantwoord.

Zo ja, waarin bestaat naar haar mening haar belang bij voortzetting der gerechtelijke actie?"

De eisende partij heeft op deze vragen als volgt geantwoord:

„het nieuwe door de Luxemburgse Regering voorgeschreven systeem handhaaft de bijzondere last en de discriminatie onder een andere vorm. Nu echter de „Caisse de Compensation" voor het vervolg is afgeschaft, is het onderwerp van de door de „Association" aanhangig gemaakte beroepen voor de toekomst vervallen;

daar de Luxemburgse Regering de „Caisse de Compensation" evenwel voor het aan 2 april 1955 voorafgaande tijdvak heeft gehandhaafd, blijft het onderhavige geschil, hetwelk immers de vraag betreft of de „Caisse de Compensation" met het Verdrag verenigbaar is, onverminderd voor het verleden bestaan en dient deze vraag door het Hof, dat daartoe alleen bevoegd is, te worden beslist. Het belang van de „Association" bij deze vraag is gelijk aan het bedrag der uit de compensatie voortvloeiende prijstoeslagen, welke door de Luxemburgse

verbruikers van industriekolen over de litigieuze periode zouden zijn verschuldigd — tijdvak van 1 maart 1954 tot 31 maart 1955 — zijnde Bfrs. 28.171.984. Voor de overige importeurs van industriekolen van het Groot-Hertogdom, leden van de „Association", betreft het hier een bedrag van 120.333 ton à 8 Bfrs., zijnde Bfrs. 962.664. Dit bedrag, begrepen in de door het „Office Commercial du Ravitaillement" berekende prijs, hebben de verbruikers moeten betalen."

2° *Wat betreft het middel van schending van het Verdrag,* betoogt de eisende partij, dat de Luxemburgse Regering door het in stand houden van het „Office Commercial du Ravitaillement" en de „Caisse de Compensation", de verplichting heeft geschonden welke voor de deelnemende Staten voortvloeit uit artikel 86 van het Verdrag en dat de Hoge Autoriteit het niet-nakomen van die verplichting had behoren vast te stellen met toepassing van artikel 88.

Ten bewijze van de stelling, dat zowel het „Office Commercial du Ravitaillement" als de „Caisse de Compensation" niet in overeenstemming zijn met het Verdrag, beroept de eisende partij zich enerzijds op de artikelen 3 *b*, 4 *b*, 4 *d* en 66, lid 7, en anderzijds op artikel 4 *c*.

Nu de eisende partij zelf heeft vastgesteld, dat ten gevolge van de Beschikking van 7 januari 1955 het onderwerp van haar beroep „binnen de in die Beschikking getrokken grenzen is komen te vervallen", is het onnodig de argumenten weer te geven met betrekking tot de vraag of het „Office Commercial du Ravitaillement" in overeenstemming is met het Verdrag. Van deze argumenten wordt slechts gewag gemaakt voor zover deze van invloed zijn op de verwante vraag met betrekking tot de „Caisse de Compensation".

De door partijen aangevoerde gronden met betrekking tot de aan het „Office Commercial du Ravitaillement" verbonden „Caisse de Compensation" kunnen als volgt worden samengevat:

I. — De „Caisse de Compensation" zou onverenigbaar zijn met de door de Hoge Autoriteit krachtens artikel 63, lid 2, gegeven beschikkingen nopens de prijzen voor vaste brandstof voor de gemeenschappelijke markt.

De verwerende partij herinnert er echter aan:

„dat de maximum-prijzen aan de kolenproducerende ondernemingen zijn opgelegd zonder dat de vaststelling van die maximum-prijzen verhindert dat de produkten, op het ogenblik van verbruik of in enig stadium van distributie, aan belastingen, rechten of welke andere algemene lasten ook worden onderworpen".

II. — De opheffing van het „Office Commercial du Ravitaillement" ontneemt aan de „Caise de Compensation" haar feitelijke en wettelijke grondslag en moet derhalve de opheffing van de „Caisse de Compensation" met zich medebrengen.

Volgens de eisende partij mag het „Office" slechts een toeslag leggen op de prijzen van vaste brandstof voor zover het deze zelf koopt en verkoopt, dat wil zeggen, voor zover het ten aanzien daarvan het import-monopolie voor het Groot-Hertogdom Luxemburg bezit".

„Uit de considerans van de Beschikking van de Hoge Autoriteit van 7 januari 1955 blijkt" dan ook, „dat zij ... voornemens was het import-monopolie voor vaste brandstof van het „Office" op te heffen."

„Derhalve ... ontneemt de opheffing van het import-monopolie aan de „Caisse de Compensation" haar materiële en juridische basis en zij dient dus de afschaffing van deze met zich mede te brengen."

De verwerende partij stelt hiertegenover, dat haar Beschikking van 7 januari 1955 nopens de onverenigbaarheid van de werkzaamheden van het „Office" met de bepalingen van het Verdrag, „niet de rechtmatigheid van de perekwatie voor huisbrand raakt", aangezien „de door de Hoge Autoriteit verlangde opheffing van het monopolie weliswaar de noodzaak medebracht het systeem van heffing te wijzigen, maar geenszins de noodzaak ook het perekwatie-stelsel op te heffen".

III. — De „Caisse de Compensation" zou onverenigbaar zijn met de grondbeginselen van de gemeenschappelijke markt.

Dit argument is eerst in de repliek aangevoerd. De eisende partij betoogt hierin, dat

> „de grondbeginselen van de gemeenschappelijke markt, zoals deze laatste in het Verdrag is ontworpen, ertoe moeten leiden, dat dezelfde prijs af-mijn geldt voor alle verbruikers op de gemeenschappelijke markt, die hetzelfde, uit het gebied van de Gemeenschap afkomstige, produkt bij dezelfde producent betrekken"
>
> .....
>
> „voor de vaststelling van de franco prijs deze prijs af-mijn slechts mag worden verhoogd met de werkelijke transportkosten en de in iedere deelnemende Staat van kracht zijnde fiscale rechten".

Volgens de eisende partij echter, „kan de heffing niet worden beschouwd als een fiscaal recht".

Met alle voorbehoud ten aanzien van de ontvankelijkheid van dit middel, waarvan in de verzoekschriften geen gewag is gemaakt (welk voorbehoud wordt gegrond op de artikelen 22 van het Statuut en 29 van het Reglement van het Hof van Justitie), antwoordt de verwerende partij hierop in haar dupliek, dat

> „niets de deelnemende Staten belet voor de ondernemingen op de produkten van de Gemeenschap belastingen of rechten in te stellen, ten einde de opbrengst daarvan geheel of gedeeltelijk te bestemmen voor het subsidiëren van huisbrand".

Zij verklaart niet te kunnen inzien

> „waarom een zuiver fiscaal systeem toelaatbaar zou zijn, terwijl daarentegen een perekwatie-systeem met geheel vergelijkbare, zoal niet identieke economische gevolgen, onverenigbaar met het Verdrag zou moeten worden geacht".

IV. — Het door de „Caisse de Compensation" ingestelde perekwatie-stelsel zou de bepalingen van artikel 4 *c* van het Verdrag schenden.

De eisende partij betoogt eerst in haar brief van 20 juli 1954 aan de Hoge Autoriteit en vervolgens in haar verzoekschrift, dat

de instelling van de „Caisse de Compensation" voor vaste brandstof „met zich mede heeft gebracht het opleggen van een bijzondere last aan de verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof".

Deze stelling wordt in de repliek nader uiteengezet; in dit stuk onderzoekt de eisende partij afzonderlijk de gevolgen van de heffing, naargelang deze betrekking heeft op hoogovencokes of industriekolen:

a) Met betrekking tot de hoogovencokes beweert de eisende partij aan de hand van cijfers, dat „de heffing uitsluitend de Luxemburgse staalindustrie treft, daar deze praktisch de enige verbruikster van deze soort brandstof in het Groot-Hertogdom Luxemburg is", dat bijgevolg, „de Luxemburgse Regering door het instellen van een perekwatie-heffing op hoogovencokes de bedoeling heeft gehad alleen de Luxemburgse staalindustrie de financiering van de subsidie voor vaste huisbrand te doen dragen".

b) Wat betreft de geïmporteerde industriekolen beweert de eisende partij, dat de heffing „de exploitatie treft van de ondernemingen, bedoeld in artikel 80 van het Verdrag, te weten de industriekolen producerende ondernemingen, welke dit soort brandstof aan de industrie van het Groot-Hertogdom Luxemburg leveren". Deze heffing „treft de ondernemingen in hun concurrentievermogen ten aanzien van de vloeibare brandstof".

Naar haar mening betekent de heffing dus „een overheidsingrijpen in de prijzen van de produkten der Gemeenschap door het opleggen ... van bijzondere lasten, een ingrijpen dat het Verdrag als zodanig veroordeelt".

De verwerende partij antwoordt:

— voor zover de kolenindustrie betreft, aan deze kan geen bijzondere last worden opgelegd, daar een zodanige industrie „in Luxemburg niet bestaat";

— voor zover de staalindustrie betreft, deze wordt niet alleen door de heffing getroffen, welke immers wordt opgelegd aan alle

kolenverbruikende ondernemingen in Luxemburg. Hieruit leidt de verwerende partij af, dat de heffing „onbetwist het karakter heeft van een algemene last";

— „uit hoofde van haar zeer geringe hoogte" kan de heffing „de concurrentieverhoudingen op de gemeenschappelijke markt niet aantasten".

Weliswaar erkent de verwerende partij in de dupliek, dat „gegeven de industriële structuur van Luxemburg, de aan verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof opgelegde lasten in feite voornamelijk en ongetwijfeld in belangrijke mate de staalindustrie treffen", doch zij weigert daaruit af te leiden, „dat de economische structuur van Luxemburg de Regering verbiedt economische maatregelen met betrekking tot haar industrieën te treffen, de fiscale maatregelen daaronder begrepen, daar al deze maatregelen zouden moeten worden gelijkgesteld aan bijzondere maatregelen ten aanzien van de staalindustrie, en daarom verboden zouden zijn".

Onafhankelijk van de weerlegging van de argumenten van de eisende partij geeft de verwerende partij met betrekking tot verschillende punten in het Verdrag de interpretatie welke zij in overeenstemming acht met de wil van zijn auteurs en nuttig om licht te werpen op de vraag of de „Caisse de Compensation" in overeenstemming is met het Verdrag:

— zij stelt allereerst een criterium voor, aan de hand waarvan tussen bijzondere en algemene lasten kan worden onderscheiden: „In de eerste plaats moet deze subsidie, hulp of last een bijzonder karakter vertonen, dat wil zeggen uitsluitend betreffen ondernemingen of produkten van de Gemeenschap" ... „Zodra de subsidie, hulp of last betrekking heeft op een categorie van ondernemingen of produkten, welke meer omvat dan alleen de ondernemingen en produkten van de Gemeenschap, is er sprake van een algemene maatregel die, zo daartoe aanleiding bestaat, uitsluitend door artikel 67 wordt geregeerd".

— zij maakt vervolgens verschil „tussen subsidie, hulp of last met betrekking tot de ondernemingen en die betreffende de produkten van de Gemeenschap". In het tweede geval „zal een bij-

zondere subsidie, hulp of last, welke op een produkt van de Gemeenschap op een bepaald punt in de distributie wordt gelegd", slechts verboden zijn, „indien zij tot indirect gevolg heeft, hetzij het verstoren van de concurrentieverhoudingen, hetzij het teweegbrengen van een gunst of voordeel voor ondernemingen van de Gemeenschap".

— de verwerende partij motiveert tenslotte haar restrictieve interpretatie van artikel 4 *c* met twee argumenten, het eerste ontleend aan paragraaf 11 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, het andere aan de „bevoegdheden, welke de deelnemende Staten zich, met name op fiscaal terrein, hebben voorbehouden".

Het eerste argument, een argument a contrario, is gegrond op het feit, dat „de bepaling uitsluitend ziet op de lasten, gelegd op de produkten zelf van de Gemeenschap".

Het tweede argument berust op de vaststelling, dat de deelnemende Staten de bevoegdheid hebben rechten of belastingen zowel te verhogen als in te stellen, „zelfs indien deze uitsluitend produkten van de Gemeenschap treffen"; het is derhalve „geoorloofd deze produkten te treffen met een last van niet-fiscale aard, welke enerzijds hetzelfde economische effect teweeg zou brengen en anderzijds niet onverenigbaar zou zijn met de overige verbodsbepalingen van artikel 4".

V. — Het door de „Caisse de Compensation" ingevoerde perekwatie-stelsel zou artikel 4 *b* van het Verdrag schenden.

De eisende partij betoogt in haar verzoekschrift, dat „de instelling van een „Caisse de Compensation" voor vaste brandstof in het Groot-Hertogdom Luxemburg een discriminatie ten gevolge heeft gehad tussen de tot de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal behorende verbruikers van niet voor huisbrand bestemde vaste brandstof enerzijds, en de Luxemburgse verbruikers van die soort brandstof anderzijds . . .".

In haar repliek preciseert de eisende partij, dat deze discriminatie valt onder artikel 4 *b* (bijzondere last) en niet onder artikel 67 (maatregel van een deelnemende Staat, welke een ernstige verstoring van het evenwicht kan veroorzaken).

Immers, de heffing:

a) is niet een belasting: zij dient niet „tot dekking van het geheel der openbare uitgaven", want het Ministerieel Besluit van 8 maart 1954 „geeft haar een bijzondere en exclusieve bestemming";

b) „bovendien kan zij evenmin worden beschouwd als de heffing van een recht, welke immers slechts plaatsvindt ten aanzien van bepaalde personen ter zake van een bepaalde, te hunnen behoeve door de overheid verrichte prestatie".

Deze bewoordingen worden in de tekst vermeden; bovendien betreft het hier een Besluit, „terwijl volgens het Luxemburgse recht zulk een heffing op grond van artikel 99 van de Grondwet slechts kan worden voorgeschreven bij de Wet".

Voor de eisende partij hebben dus „de inningen in dit geval eenzelfde karakter als de prijs en ... derhalve betekent de perekwatie-heffing niets anders dan een prijstoeslag".

De gronden, waarop de verwerende partij in haar verweerschrift het aan artikel 4 *b* ontleende argument bestrijdt, gaan ervan uit, dat de heffing een algemene last is overeenkomstig artikel 4 *c* en voorts, dat verschillen tussen de in de landen van de Gemeenschap bestaande algemene lasten geen discriminatie kunnen opleveren in de zin van artikel 4 *b*.

De verwerende partij voegt hieraan toe, dat „de omstandigheid, dat een deelnemende Staat een algemene maatregel heeft genomen, welke niet in overeenstemming is met de algemene maatregelen, welke door andere deelnemende Staten zijn genomen, nimmer als een discriminatie kan worden beschouwd" ... „Met name op fiscaal en sociaal gebied vertonen de wetgevingen der deelnemende Staten wezenlijke verschillen", immers de Staten zijn op deze gebieden souverein gebleven.

Dientengevolge:

— legt artikel 26 van het Verdrag de Raad van Ministers de taak op het beleid van de Hoge Autoriteit met dat van de verschillende Staten de doen harmoniëren;

— opent artikel 67 van het Verdrag voor de Hoge Autoriteit de mogelijkheid tot ingrijpen „in de gevallen, waarin nationale maatregelen van economische aard een merkbare terugslag teweeg zouden kunnen brengen in de concurrentieverhoudingen van de kolen- en staalindustrie".

In haar dupliek voegt de verwerende partij aan deze argumenten nog de door haar voorgestane interpretatie van het begrip discriminatie toe. Naar haar mening impliceert „het begrip verboden discriminatie, in de zin van artikel 4... en met name, zoals het in artikel 60, lid 1, ten aanzien van de prijzen en in artikel 70, lid 1, voor het vervoer nader is omschreven, een verschil in behandeling ten aanzien van personen, die in een vergelijkbare situatie verkeren. Het verschil in behandeling houdt dus op een verboden discriminatie te zijn, wanneer het wordt gerechtvaardigd, doordat de betrokkenen in verschillende situaties verkeren".

Welnu, „... juist omdat de Regeringen op het gebied van het algemeen economisch beleid soeverein zijn, kunnen zij bevolkingscategorieën, welke op het sociale en economische plan niet in gelijke situaties verkeren, op verschillende wijze behandelen".

Waar het voor de verwerende partij tenslotte op aankomt, is het onderzoek naar de vraag „of het verschil in behandeling, hetwelk door de Regering binnen het kader van haar economisch beleid op zekere categorieën van belanghebbenden wordt toegepast, de concurrentieverhoudingen op de markt verstoort".

De interpretatie van de verwerende partij wordt aangevuld met haar onderstaand antwoord op de tijdens de instructie gestelde vragen:

„De voornaamste maatregelen, welke de Hoge Autoriteit heeft genomen met betrekking tot onderwerpen, welke een zekere analogie vertonen met het voorwerp van het onderhavige geding, zijn de volgende geweest:

1° Bij Beschikking No. 25-53 *(Publikatieblad van de Gemeenschap van 13 maart 1953, blz. 83)*, gegeven krachtens paragraaf 11 van de Overeenkomst met betrekking tot de Overgangsbepalingen, heeft de Hoge Autoriteit gelast de opheffing, de vermindering of de handhaving, zulks onder bepaalde voorwaarden, van zekere aan de Duitse

kolenmijnen opgelegde bijzondere lasten. Bij Beschikking No. 17-54 van 20 maart 1954 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 24 maart 1954, blz. 266*) gelastte de Hoge Autoriteit de opheffing van alle aan de Duitse kolenmijnen opgelegde bijzondere lasten, daaronder begrepen die, welke betrekking hadden op de prijsverlaging voor leveranties aan verbruikers van huisbrand.

Tot deze opheffing werd besloten krachtens paragraaf 11 van de Overeenkomst en artikel 4 *c* van het Verdrag, daar het hier aan ondernemingen van de Gemeenschap opgelegde bijzondere lasten betrof. Er bestaat geen enkele tegenstrijdigheid tussen deze Beschikkingen en de door de Hoge Autoriteit aangenomen houding ten aanzien van het verzoek van de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises".

2° Bij een op 30 maart 1953 in Frankrijk genomen Ministerieel Besluit werd een perekwatie-stelsel voorgeschreven voor de uit andere landen van de Gemeenschap ingevoerde huisbrand. Deze kwestie vormde het voorwerp van een verzoekschrift door de Belgische Regering bij het Hof van Justitie ingediend (zaak 4-53), welk verzoekschrift later werd ingetrokken. Ingevolge de tussenkomst van de Hoge Autoriteit werden wezenlijke wijzigingen in het Franse stelsel aangebracht, ten einde met het Verdrag onverenigbare gevallen van discriminatie te elimineren.

3° Bij de Beschikkingen No. 29-53 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 21 mei 1953, blz. 129*) en No. 23-54 (*Publikatieblad van de Gemeenschap van 31 maart 1954, blz. 293*) respectievelijk van 30 maart 1953 en 29 maart 1954, heeft de Hoge Autoriteit de Nederlandse Regering gemachtigd, zulks op grond van paragraaf 24, alinea 3, van de Overeenkomst, om tot 31 maart 1955 een perekwatie-fonds te handhaven, welks middelen werden gevormd door een heffing op de Nederlandse kolenproduktie.

Een dergelijke machtiging was voor de Luxemburgse „Caisse de Péréquation" niet noodzakelijk, daar haar middelen niet afkomstig waren uit een heffing op de nationale kolenproduktie. In dit geval was derhalve een machtiging van de Hoge Autoriteit krachtens voormelde paragraaf 24 niet vereist.

4° In april 1954 had de Franse Regering een Besluit genomen met de bedoeling de gevolgen te compenseren van het verschil tussen de vrachtprijzen voor de nationale en de internationale binnenvaart. De Hoge Autoriteit had er de aandacht op gevestigd, dat voornoemd stelsel elementen inhield van met het Verdrag onverenigbare discrimi-

natie. Ingevolge een briefwisseling en na overleg met de Raad van Ministers op grond van paragraaf 2, lid 4, van de Overeenkomst heeft de Franse Regering toen het standpunt van de Hoge Autoriteit overgenomen en genoemd Besluit gewijzigd in dier voege, dat uit het door voornoemde Regering ingevoerde perekwatie-stelsel werd verwijderd hetgeen met het Verdrag onverenigbaar was".

3° *Wat betreft het middel van schending van wezenlijke vormvoorschriften* stelt de eisende partij „subsidiair ... dat de stilzwijgende weigering nietig is wegens schending van wezenlijke vormvoorschriften, daar zij niet is gebaseerd op een duidelijk geformuleerd motief". Daar de uitdrukkelijke weigering van de verwerende partij aan het indienen van het verweerschrift was voorafgegaan, heeft de Hoge Autoriteit zich ten aanzien van dit middel niet formeel uitgesproken: zij heeft er slechts op gewezen, dat de door de eisende partij verzochte beschikking „thans een expliciete beschikking was geworden, voorzien van een uitvoerige motivering, daar de Hoge Autoriteit in haar brief van 27 november 1954 ... duidelijk de juridische gronden had vermeld, waarop zij het standpunt van de „Association", niet kan aanvaarden".

TEN AANZIEN VAN HET RECHT:

Het Hof doet zijn uitspraak in de onderhavige zaken steunen op de volgende rechtsoverwegingen:

Wat betreft de ontvankelijkheid van de beroepen in de Zaken 8-54 en 10-54

TEN AANZIEN VAN DE BEVOEGDHEID VAN DE EISENDE PARTIJ ZICH KRACHTENS ARTIKEL 35 VAN HET VERDRAG TOT DE HOGE AUTORITEIT TE WENDEN

In artikel 35 is aan de „ondernemingen en verenigingen" de bevoegdheid verleend zich tot de Hoge Autoriteit te wenden.

De hier bedoelde verenigingen kunnen slechts verenigingen van ondernemingen zijn in de zin welke aan het woord „onderneming" in artikel 80 van het Verdrag voor het gehele Verdrag is gegeven.

Het zou immers, zo dit niet het geval ware, kunnen voorkomen, dat een vereniging zich de bevoegdheid zou zien toegekend tot het

indienen van een beroep, terwijl geen van de leden, die de vereniging vormen, afzonderlijk en uit eigen hoofde deze bevoegdheid zou mogen uitoefenen.

Bij afwezigheid van bepalingen in tegenovergestelde zin moet worden aangenomen, dat het Verdrag een dergelijk verschil in behandeling tussen een vereniging en haar leden niet voorziet.

Onderzocht dient te worden, of de eisende partij aan bovenbedoelde voorwaarde voldoet.

De „Association des Utilisateurs de Charbon du Grand-Duché de Luxembourg" is opgericht door

— de „Fédération des Industriels Luxembourgeois",

— de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises",

— de „Groupement de Négociants de Combustibles en gros",

— de „Société Nationale des Chemins de Fer Luxembourgeois",

— Ir. L. Brasseur, vertegenwoordigende de gasfabrieken van het Groot-Hertogdom Luxemburg.

De Vereniging heeft blijkens artikel 1 van haar Statuten ten doel:

a) het behartigen en waarnemen van de belangen der kolenverbruikers, zulks binnen het kader van de doeleinden van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

b) het geven van adviezen inzake vragen betreffende de kolenverbruikers, tot haar gericht, hetzij door enig orgaan van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, hetzij door enige andere autoriteit.

Gelijk uit haar naam duidelijk blijkt, is zij een vereniging van kolenverbruikers.

Het feit, dat de „Groupement des Industries Sidérurgiques Luxembourgeoises" eveneens tot haar leden behoort, brengt geen wijziging in het vorenomschreven karakter der eisende Vereniging, terwijl bovendien deze Vereniging reeds zelve een beroep betreffende hetzelfde onderwerp heeft ingediend.

Uit artikel 1 van de Statuten van de eisende Vereniging blijkt buiten iedere twijfel, dat zij ten doel heeft de behartiging en de waarneming van de belangen harer leden in hun hoedanigheid van kolenverbruikers en voorts het geven van adviezen inzake vragen, welke de kolenverbruikers betreffen.

Om deze redenen, doch zonder dat deze vaststelling prejudicieert ten aanzien van de vereiste hoedanigheid voor het instellen van beroep krachtens andere artikelen van het Verdrag, behoort de „Association des Utilisateurs de Charbon du Grand-Duché de Luxembourg" niet tot de verenigingen, welke ingevolge artikel 35 de bevoegdheid bezitten de Hoge Autoriteit te adiëren.

De beroepen 8-54 en 10-54 zijn derhalve niet-ontvankelijk.

Mitsdien dient de eisende partij in de proceskosten te worden veroordeeld.

Gezien de processtukken;

Gehoord, zowel de partijen in de hoofdzaak als de gevoegde partij in haar pleidooien;

Gehoord de conclusies van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 4, 33, 35, 48, 67, 80, 86 en 88 van het Verdrag;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie;

Gelet op het Reglement van het Hof van Justitie, alsmede het Reglement van het Hof van Justitie betreffende de Justitiekosten;

Akte nemend van de verklaring van de eisende partij daartoe strekkende dat zij, onder voorbehoud ten aanzien van de motivering der Beschikking, welke de Hoge Autoriteit op 7 januari 1955 met betrekking tot het „Office Commercial du Ravitaillement" heeft gegeven, haar beroep uit hoofde van genoemde Beschikking en binnen de daarin aangegeven grenzen acht zonder voorwerp te zijn geraakt;

HET HOF VAN JUSTITIE

Verwerpende al hetgeen meer of anders is gevorderd,

Verklaart en beslist als volgt:

In de gevoegde Zaken 8-54 en 10-54:

Verwerpt het beroep.

Veroordeelt de eisende partij in de kosten van het geding, die van de gevoegde partij daaronder begrepen.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op drieëntwintig april negentienhonderdzesenvijftig.

PILOTTI RUEFF RIESE
SERRARENS DELVAUX HAMMES VAN KLEFFENS

Uitgesproken ter openbare zitting, gehouden te Luxemburg op drieëntwintig april negentienhonderdzesenvijftig.

De Voorzitter, *De Rechter-Rapporteur,*
M. PILOTTI J. RUEFF

De Griffier,
A. VAN HOUTTE